Élő halott…

Előfohász: „A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged (Zsolt 130,1-1).” Ámen.

Gyülekező ének: 89. zsoltár 1-3. versei: „Az Úrnak irgalmát…”

Fennálló ének: 276. dicséret 1. verse: „Egyedüli reményem, …”

Fő ének: 276. dicséret 2-5. versei: „Ha a nehéz időkben…”

Köszöntés: „Amikor hozzákezdett, egy olyan embert vittek elé, aki tízezer talentummal volt adósa. Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és úgy fizesse meg. A szolga ekkor leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked. Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát (Mt 18, 24-27).” Ámen.

Lekció: Jelenések könyve 3. fejezet 1-6. verse: ***„A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudok cselekedeteidről, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt. Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. De vannak nálad néhányan Szárdiszban, akik nem szennyezték be a ruhájukat, és fehér ruhában fognak járni velem együtt, mert méltók rá. Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törlöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevéről az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!“***

Előima: Urunk, Istenünk! Ingadozó lélekkel és megfáradt szívvel állunk meg Előtted, de valljuk, legszebb kincsünk a Te közelséged. Mégis olyan sokszor kérdezzük: vajon mindig a jobb részt választottuk? Meghallottuk-e hangodat, vagy csak a magunk útját jártuk? Te, Aki ismered szívünk minden rezdülését, látod közösségeink belső világát is. Látod, mi az, ami él bennünk, és azt is, ami már csak a látszat szerint él. Ébressz fel bennünket, Urunk! Erősítsd meg azt, ami még megmaradt, hogy ki ne aludjon hitünk pislákoló lángja! A Te jó Lelked műhelye lehet minden közösség, ha átadjuk magunkat Kezed formáló munkájának. Megvalljuk, oltalmad biztonság, mégis félünk. Vallást teszünk, hogy

erőd hatalom, mégis rettegünk. Bizonyságot teszünk, közelséged otthon, mégis oly sokszor idegenül járunk egymás között. Taníts meg bennünket újra otthonra lelni Benned! Adj nekünk bátorságot munkálni, hűséggel szolgálni, türelemmel hordozni egymást, és alázattal meghallani a másik szavát! **Gyúrj össze bennünket, Urunk egy közössége Jézus Krisztus vére, világossága által!** Ne engedd, hogy széthúzás, fáradtság vagy félelem válasszon el egymástól. Formálj Lelked által! A négy égtáj felől fújó Lélek járja át életünket, élessze fel, ami kihunyni készül, tisztítsa meg, ami beszennyeződött, és erősítse meg, ami meggyengült bennünk! Használj bennünket, Urunk, és taníts imádkozni! Add, hogy ne csak a nevünket viseljük, hanem életünk is Rólad tegyen bizonyságot. Add, hogy ne csak őrizzük a hit emlékét, hanem éljük meg annak erejét a mindennapokban. Ébressz fel, hogy meghalljuk szavadat! Erősíts meg, hogy hűségesek maradjunk! Öltöztess tiszta ruhába kegyelmed által, és őrizd meg nevünket az élet könyvében! Urunk, ne a magunk erejéből akarjunk megújulni, hanem engedjük, hogy Te formálj át bennünket. Légy közösségünk kezdete, megtartója és célja! Jöjj, Szentlélek! Hass át bennünket új életet, fúj erőteljesen és tégy bennünket élő, hiteles, szerető közösséggé! Jézus Krisztusért. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 170. dicséret: „Jövel, ó, áldott Szentlélek, …”

Textus: Jelenések könyve 3. fejezete 6. verse: ***„Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!“***

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

„Rosszul nézel ki. Már csak hálni jár beléd a lélek.” Ilyet akkor mondunk, amikor valaki annyira elfáradt, hogy alig maradt benne erő. Még lélegzik, még mozog, még válaszol, de belül valami kihunyni készül. Jézus Krisztus ennél is súlyosabb mondatot intéz a szárdiszi gyülekezethez: „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.” Nem egy temetőben hangzik el ez a kijelentés, hanem egy gyülekezetnek szól. Olyan közösségnek, amelynek volt neve, múltja és jó híre. Az emberek élőnek látták, Krisztus azonban mást látott. Az emberek a külsőt értékelik; az Úr a szívet vizsgálja. A legnagyobb baj nem az volt, hogy a gyülekezet nem létezett, hanem az, hogy a látható formák mögül eltűnőben volt a lelki élet. November elsején, amikor elhunyt szeretteinkre emlékezünk, közel kerül hozzánk az élet és a halál kérdése. Felidézzük azok arcát, akik már nincsenek közöttünk, és hálát

adunk mindazért, amit általuk kaptunk. A mai Ige azonban az élőket szólítja meg. Nem a gyászunkat minősíti, hanem arra hív, hogy saját életünket vizsgáljuk meg Isten előtt. Élek-e valójában, vagy csupán annak látszom? Van-e élő hitem, vagy már csak a keresztyénségem külső formáit őrzöm?

1. SZÁRDISZ VAGY POZSONY? Szárdisz tekintélyes, gazdag történelmű város volt. Megvolt a maga múltja és hírneve. A gyülekezetnek is volt neve, mégsem volt rendben a lelki állapota. Jézus szavai arra figyelmeztetnek: egy közösség ismertsége és hagyománya önmagában nem bizonyítja a lelki egészségét. Megőrizhetjük az istentisztelet rendjét úgy, hogy az imádság már nem alakítja a hétköznapjainkat. Beszélhetünk a szeretetről, miközben észre sem vesszük a mellettünk élő ember fájdalmát. Hűségesen őrizhetjük a hagyományainkat, de közben elfelejthetjük, miért kaptuk az evangéliumot. A név megmaradhat akkor is, amikor a tartalom megfogyatkozik. A keresztyén hit nem örökölhető úgy, mint egy családi ház. Szüleink és nagyszüleink hite áldás lehet, de Krisztus hívására nekünk magunknak kell válaszolnunk. Nem elég, hogy egykor hittünk, vagy hogy valamikor közel éreztük magunkat Istenhez. A kérdés az, hogy ma is hozzá tartozunk-e. Ezért nem intézhetjük el Szárdisz történetét azzal, hogy sajnálkozunk egy régi gyülekezet állapotán. Az Ige tükröt tart elénk: Szárdisz vagy Pozsony? Vajon a mi közösségünkben élő hit látható, amely szeretetben és engedelmességben mutatkozik meg, vagy csupán a vallásosság külső formái maradtak meg? Nem a létszám az egyetlen mérce. Egy kisebb gyülekezet is lehet eleven, ha tagjai Krisztushoz ragaszkodnak, és felelősséget vállalnak egymásért. Egy népes közösség is elveszítheti lelki erejét, ha a megszokás fontosabbá válik az engedelmességnél. Az első lépés az igazság felismerése. Ne azt kérdezzem először, milyennek látnak mások, hanem azt: mit lát bennem az Úr? Az önvizsgálat nem önmarcangolás. Krisztus előtt nem kell megjátszanunk magunkat. Ő már tudja, mi van bennünk; Előtte nem a látszatot kell megőriznünk, hanem az igazságot kell vállalnunk.

ÉBBREDJ FEL, ÉS ERŐSÍTSD A TÖBBIEKET! Jézus nemcsak megnevezi a szárdiszi gyülekezet baját, hanem parancsot is ad: „Ébredj fel, és erősítsd a többieket, akik halófélben vannak.” Az ébredés nem egyszerűen lelkesebbé válást jelent. Nem csupán több programot vagy hangosabb éneklést. Ott kezdődik, amikor az ember felocsúdik a lelki közönyből, felismeri saját állapotát, és kimondja: valami megváltozott bennem, eltávolodtam Istentől, nem akarok tovább úgy élni, mintha minden rendben volna. Aki nem ismeri fel a betegségét, nem keresi a gyógyulást. Aki nem látja be, hogy letért az útról, nem fog visszafordulni. Jézus felszólítása azonban nem áll meg az egyéni felismerésnél. Azt mondja: erősítsd a többieket! Hány ember van körülöttünk, aki küzd, de nem tudja elmondani, hogy elfogyott az ereje? Talán családi válságot él át. Talán a gyász terhét hordozza, vagy régóta imádkozik valamiért, de már alig mer reménykedni. Lehet, hogy a gyülekezetben ül mellettünk, mégis egyedül érzi magát. Észrevesszük-e? A lelki ébredés egyik jele, hogy a másik ember többé nem válik láthatatlanná számunkra. Az erősítés néha egy látogatás, egy telefonhívás vagy egy őszinte kérdés. Máskor az, hogy végig hallgatunk valakit, és nem akarjuk azonnal megmagyarázni a fájdalmát. Lehet, hogy gyakorlati segítségre van szüksége, vagy arra, hogy megfelelő segítőhöz irányítsuk. Nem kell minden problémát megoldanunk, de nem tehetünk úgy, mintha a másik terhe nem tartozna ránk. A gyülekezet nem olyan emberek közössége, akiknek soha nincs szükségük segítségre. Olyan közösség, ahol a gyengék is támaszt találhatnak. Ezért ne csak azt kérjük Istentől, hogy változtassa meg a gyülekezetet. Kérjük arra is, hogy rajtunk kezdje el a munkáját: adjon érzékeny szívet, nyitott fület és készséges kezet. Az ébredés nemcsak abban mutatkozik meg, hogy valaki újra imádkozni kezd, hanem abban is, hogy észreveszi a mellette segítségre váró embert.

A HITNEK CSELEKEDETEKKÉ KELL VÁLNIA. Jézus így szól: „Nem találtam cselekedeteidet teljeseknek az én Istenem előtt.” A gyülekezetnek voltak

cselekedetei, Jézus mégsem találta azokat teljesnek. Ez arra figyelmeztet, hogy az aktivitás és a lelki élet nem ugyanaz. Lehet valaki elfoglalt a gyülekezetben, miközben a szolgálata mögül hiányzik az engedelmesség. Lehetnek jó terveink, gondosan megszervezett alkalmaink, miközben elhanyagoljuk azt, akinek éppen a segítségünkre volna szüksége. A cselekedetek hiányossága nemcsak abban mutatkozhat meg, amit rosszul tettünk, hanem abban is, amit elmulasztottunk. Nem kerestük meg a magányos embert. Nem kértünk bocsánatot, mert túl nagy volt a büszkeségünk. Nem álltunk ki az igazság mellett, mert tartottunk a következményektől. Nem vállaltuk a szolgálatot, mert kényelmesebb volt a háttérben maradni. A hitet szavakkal valljuk meg, de valódiságának a mindennapi életben is láthatóvá kell válnia. Nem azért cselekszünk jót, hogy Isten szeretetét kiérdemeljük. Krisztus kegyelméből élünk, és az iránta való hitből fakad a szeretetszolgálat. A jó cselekedet nem a megváltásunk ára, hanem annak gyümölcse, hogy Isten munkálkodik bennünk. A kérdés tehát nem csupán az, hogy mennyit teszünk, hanem az, hogy engedelmeskedünk-e annak, amit Isten ránk bízott. Néha nagy feladat vár ránk, máskor egyetlen ember felé kell megtennünk a következő lépést. Talán fel kell hívnunk valakit. Talán el kell ismernünk a hibánkat. Talán abba kell hagynunk egy igazságtalan gyakorlatot, vagy végre cselekednünk kell egy ügyben, amelyért eddig csak imádkoztunk. A keresztyén élet nem a jó szándékok gyűjteménye. A hit akkor válik láthatóvá, amikor Isten szava alakítja a cselekedeteinket. Ezért érdemes megkérdeznünk: mi az a konkrét lépés, amelyet az Úr ma tőlem vár?

JÖVÖK, MERT HÍVSZ – MEGYEK, MERT KÜLDESZ. Lehet, hogy valaki ma úgy érkezett a templomba, hogy csupán a kötelességét teljesíti. Eljött, mert így szokta, mert ezt várják tőle, vagy mert az ünnep rendje ezt kívánja. Krisztus azonban nem pusztán a jelenlétünket keresi: velünk akar találkozni. Talán elfáradtál a hit útján. Talán olyan terhet hordozol, amelyről soha senkinek sem beszéltél. Talán már alig mersz reménykedni abban, hogy valami megváltozhat. Ne gondold,

hogy Krisztus hívása már nem neked szól! A szárdiszi gyülekezetnek is szólt, noha az Úr súlyos hiányosságokat tárt fel benne. Nem hagyta szó nélkül a pusztulását: felébreszteni, megtérésre hívni és megújítani akarta. Ez a kegyelem ma is a mi reménységünk. Nem kell előbb tökéletessé válnunk ahhoz, hogy Krisztushoz forduljunk. Nem kell eltitkolnunk Előle a kudarcainkat, Ő úgy is tud mindenről. Jöhetünk hozzá bűnbánattal, segítséget kérve, készen arra, hogy engedelmeskedjünk Neki. A kegyelem nem azt jelenti, hogy nincs szükségünk változásra. Azt jelenti, hogy Krisztusnál van lehetőségünk az újrakezdésre. Ezért ma ne csak emlékezzünk az előttünk járók hitére, hanem kérjük Istent, hogy bennünk is teremje meg a szeretett és hűség kincseit. Ne csupán szép emléket akarjunk hagyni magunk után, hanem olyan életet éljünk, amely másokat is Krisztushoz vezet. Jövök, mert hívsz, Uram. Nem a magam igazságát hozom, hanem Rád bízom bűneimet, hiányaimat és megfáradt hitemet. Megyek, mert küldesz, Uram. Nem azért, mert mindenre van erőm, hanem mert Tőled kérhetek erőt ahhoz, hogy szeressek, szolgáljak és hűséges maradjak. És amikor eljön az idő, hogy megálljak Előtted, nem a saját érdemeimbe kapaszkodom, hanem abba a kegyelembe, amelyet Jézus Krisztusban adtál nekem. Testvéreim, ne csak a nevünk legyen élő! Ébredjünk fel, de ne csak az ágyunkból, hanem állapotunkból, erősítsük egymást, és induljunk el azon az úton, amelyen a hit cselekedetekké, a reménység kitartássá, a szeretet pedig szolgálattá válik. Mert a gyülekezet igazi élete nem abban mutatkozik meg, mit őriz a múltjából, hanem abban, mennyire él benne Krisztus ma. Ne csupán vallásunk legyen, hanem élő Krisztusunk! Ámen.

Utóima: Urunk, Istenünk! Igéd ma elénk állított bennünket. Te látod, mi él még bennünk, és mi az, ami már csak megszokásból maradt meg. Ébressz fel ott, ahol megfáradt a hitünk, és erősítsd meg azt, ami halófélben van! Ne engedd, hogy csak a nevünk legyen élő, hanem szeretetünk, hitünk és szolgálatunk is Rólad tegyen bizonyságot! Tégy eggyé Urunk, hogy ne egymás mellett, hanem egymásért éljünk! Taníts észre venni a megfáradtat, meghallgatni a magányost, és odalépni ahhoz, akinek segítségre van szüksége. Lelked formáljon bennünket olyan közösséggé, amelyben a Te szereteted valóban otthonra talál. Könyörgünk mindazokért, akiknek most különösen nagy szükségük van Rád. A betegekért és a szenvedőkért, adj nekik enyhülést és erőt! A gyászolókért, akiknek hiányzik szerettük közelsége, vigasztalásodért imádkozunk. A magányosokért, a reményvesztettekért és a lelki terheket hordozókért kérünk: küldj melléjük olyan embert, aki meghallgatja és segíti őket. A családok békességéért, a békétlenek megbékéléséért és a háborúk között élők oltalmáért esedezünk. Adj bölcsességet a vezetőknek, felelősséget a döntéshozóknak, és nyisd meg szívünket a rászorulók előtt! Könyörgünk gyülekezetünkért is. Erősítsd a szolgálókat, bátorítsd az elfáradtakat, és hívd vissza magadhoz az eltávolodottakat. Taníts bennünket őszintén imádkozni, és mutasd meg, hol van szükség a mi szolgálatunkra! Urunk, ne engedd, hogy imádságaink szavak maradjanak. Adj erőt ahhoz, hogy megtegyük, amit ránk bíztál, és szeretettel forduljunk azok felé, akiket utunkba vezetsz. **Ébressz fel, Urunk, formálj Lelked által, és tégy bennünket áldássá egymás számára!** Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket! Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok…

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd (Péld 3,27)!”

Áldás: Jézus mondja: „tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig (ApCsel 1,8b).“ Ámen.

Záró ének: 421. dicséret: „Tudom, az én Megváltóm él…”